

STÖTER DU PÅ MIG? (INSPIRERAD AV EGNA ERFARENHETER)

Av Stefan Tunedal

26 okt 2015

En man i femtioårsåldern lämnar utcheckningen på Arlanda och drar en samsoniteresväska bakom sig. Ute i terminalen möts han av en kvinna i samma ålder som han själv. Hon är uppklädd och nyfriserad, ser fantastisk ut och möter honom med ett stort leende.

KVINNAN

Lennart!

Kvinnan slår ut armarna för att ge honom en kram.

Mannen tar förvånat emot kramen.

MANNEN

Birgitta?! Vilken överraskning? Ska du resa bort, eller landade du precis?

KVINNAN (hjärtligt)

Nej. Jag hörde att du skulle komma med det här planet och ville ta emot dig!

Hon lägger handen på hans överarm.

Mannen ser lite förvirrad ut.

MANNEN (ler vänligt men osäkert)

Vilken trevlig överraskning. Var du i närheten?

KVINNAN

Nej, dummer, jag har åkt hit. Tänkte skjutsa dig hem så slipper du kanske vänta på taxi.

MANNEN

Men, jaha. Bor inte du i Nacka?

KVINNAN

Just det, du minns!

De börjar gå mot parkeringen.

MANNEN

Ja. Men vi har väl inte ... vi är väl. (han tystnar)

KVINNAN (skrattar)

Du kanske menar att vi knappt är bekanta, eller vänner? Men det är så jag gör. Jag vill göra dig en tjänst och du är en fantastisk man.

MANNEN

Tack. Men du vet att jag är gift?

KVINNAN

Klart jag vet! Hallå, jag stöter inte på dig, ha ha. Du får lära dig att folk kan vara vänliga utan baktankar.

Mannen ler, lägger in väskan i bakluckan som kvinnan just öppnat.

MANNEN

Verkligen snällt. Jag vet inte vad jag säga.

De sätter sig i bilen och Birgitta kör ut från Arlanda, söderut.

KVINNAN

Du minns hur vi pratade om konst sist?

MANNEN

Ja, du målar ju. Spännande. Hur går det?

KVINNAN

Så vänligt av dig att fråga. Jag har alltid tyckt att du var en man i min smak. Det går ganska bra. Har tre tavlor på väg att bli klara för en utställning i Skogås.

MANNEN (Tittar fundersamt på henne)

Så trevligt. Hm, man i min smak? Men du har ett förhållande väl?

KVINNAN

Lennart. Nu får du skärpa dig. Kan man inte vara vänner, man och kvinna? Jo, jag är i ett förhållande. Han är visserligen, han har sina perioder. Inte som du. Du verkar så stabil.

MANNEN

Tack, men...

KVINNAN

Vad? Vad undrar du om nu, du söte man?

MANNEN

Jag vet inte. Du verkar ... du ger mig komplimanger.

KVINNAN (skrattar)

Såklart jag gör. Jag har länge varit sur över att din fru hann före mig.

MANNEN

Vad menar du? Hade du velat ha mig?

KVINNAN

Ha ha! Jag skojar, fattar du väl, snygging! Jag skämtar hela tiden med mina vänner. Var inte så misstänksam.

Det blir tyst en stund.

KVINNAN

Och mat kan du laga också, det vet jag.

MANNEN

Hur vet du det? Har du ätit min mat?

KVINNAN

Nej, din dummer. Din fru berättade det för mig. Jag skulle flytta in hos dig omedelbart om jag kunde, om inte din fru bodde där.

MANNEN

Jag behöver kanske säga detta, att jag har ett fantastiskt äktenskap med min fru.

KVINNAN

Varför vill du berätta det? Det vet jag väl. Du är en fantastisk man.

MANNEN

Jag menar, det verkar som om du stöter på mig.

KVINNAN (upprörd)

Men! Varifrån kommer de här knäppa idéerna!? Kan man inte ge en komplimang till en man utan att för den skull stöta på honom? Jag stöter verkligen inte på dig.

MANNEN

Jo visst, förlåt. Jag upplevde det så. Missförstod situationen gjorde jag säkert.

KVINNAN

Jag förstår. Jag är sån. Säger vad jag tänker bara. Hade du varit ledig hade jag friat med en gång.

MANNEN

Du skojar igen?

KVINNAN

Gör jag? Vad tror du?

MANNEN

Känns inte som du skojar.

Kvinnan svänger plötsligt av E4:an vid Sollentunaavfarten.

MANNEN

Vad gör du? Jag bor i Älvsjö.

KVINNAN (surt)

Jag tänker inte köra dig längre. Jag trodde du var en vän men jag har helt missbedömt dig.

MANNEN

Ok, lika bra det, tänker jag.

Hon släpper av honom i Sollentuna Centrum och kör iväg utan att säga ett ord.

Slut